

Τί δύστυχος πατέρας ! Μὴ ἀφήσωμεν
Αὐτὸν πλησίον της.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ὅχι ! ἐπιθυμῶ
Νὰ μείνω ! θέλω νὰ τὴν βλέπω ! Ἐγὼ σὰς
Δὲν σὰς γνωρίζω. Πῶς θὰ τὴν ἀρπάσητε
Ἄφοῦ κακὸν κανένα δὲν σὰς ἔκαμα ;
(πρὸς μίαν γυναῖκα)
Κυρία, κλαίεις ; Ὡς οὐ εἶσαι ἀγαθή,
Νὰ μὴ μου τὴν ἀρπάσουν λέγε τους.
(Ἡ γυνὴ ἐπεμβαίνει ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ἐπανερχεται
πρὸς τὴν Λευκὴν πρὸ τῆς ὁποίας γονυπετεῖ)
Πτωχέ !

Κλίνει τὸ γόνυ, παρ' αὐτὴν ἀπόθανε
Γονυπετής !

Ἡ ΓΥΝΗ

Μὰ ἡσυχάσατε. Ἐὰν
Τοιουτοτρόπως θὰ φωνάζετε, αὐτοὶ
Θὰ σὰς τὴν πάρουν.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ, ἀφήσατέ μου τὴν,
Νομίζω πῶς ἀκόμη δὲν ἐξέπνευσε !
Τὴν συνδρομὴν μου θέλει ! Ἀλλὰ τρέξατε
Βοήθειαν καμμίαν νὰ ζητήσητε
Ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐπὶ τῆς καρδίας μου
Ἀφήσατέ τὴν, καὶ θὰ ἦμαι ἡσυχος.
(Τὴν σύρει ὄλην πρὸς τὸ στήθος του, καὶ τὴν διευθετεῖ
ὡς μήτηρ τὸ κοιμώμενον τέκνον της)
Ὅχι ! νεκρά δὲν εἶνε. Ὁ Θεὸς αὐτὸ
Δὲν ἤθελε ! Διότι τὸ γνωρίζει πῶς
Δὲν ἔχω εἰς τὸν κόσμον ἄλλο τι, ἐκτὸς
Αὐτῆς. Ὁ κόσμος ὅλος σ' ἀποστρέφεται
Ὅποταν ἦσαι ἄσχημος. Σὲ φεύγουσιν
Οἱ ἄνθρωποι, κανεὶς τῶν δὲν παθαίνεται
Εἰς τὰ δεινὰ σου. Ἀλλ' αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ,
Αὐτὴ εἶν' ἡ χαρὰ μου καὶ τὸ στήριγμα.
Ὅταν γελῶσι τὸν πατέρα της, αὐτὴ
Μαζὴ του κλαίει. Τόσον εὐμορφος, νεκρά !
Ἀδύνατον ! δότε μου τώρα κάτι τι
Τὸ μέτωπόν της νὰ σπογγίσω.

(τῇ σπογγίζει τὸ μέτωπον)

Ἐρυθρὸν

Τὸ χεῖλός της ἀκόμη εἶνε. Ἄν καὶ σεῖς
Ἐβλέπατε ἐκείνην παῖδα διετῇ
Μὲ τὴν χρυσοῦν της κόμην ! ὦ, ἐγώ, ξανθὴν
Ὡς ἦτο τότε, δὲν τὴν ἐλησμόνησα.
Βασανισμένη κόρη, εὐτυχία μου,
Λευκὴ μου ! οὕτω τὴν ἐκράτουν ἄλλοτε
Παῖδιον. Ὅπως τώρα, ἀνεπαύετο
Ἐπ' αὐτῇ μου καὶ τότε. Ἄν εἰξεύρατε,
Ὅταν ἐξύπνα, ποῖος ἦτο ἄγγελος.
Δὲν ἐφαινόμην εἰς αὐτὴν παράδοξος,
Μοὶ ἐμειδίων οἱ γλυκεῖς της ὀφθαλμοί,
Κ' ἐφίλουν τὰς μικράς της χεῖρας. Ἄκακον
Παῖδιον ! — Ὅχι, δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ

Κοιμᾶται, ἡσυχάζει. Μόλις πρὸ μικροῦ
Ὡσὰν ἀποθαμμένη ἦτο, κύριοι.
Ἐξύπνησεν ἐν τούτοις. Περιμένετε.
Ναί, θὰ ἰδῇτε πάλιν νὰ ἀνοίξωσι
Τὰ βλέφαρά της ἑξαφνα. Ἐ, βλέπετε,
Κύριοι, ὅτι τώρα ὁμιλῶ ὀρθῶς.
Κανένα δὲν προσβάλλω, εἶμαι ἡσυχος,
Γλυκίς. Ἄφοῦ κανένα δὲν παρήκουσα,
Δύνασθε ἐλευθέρως νὰ μ' ἀφήσητε
Τὴν κόρην μου νὰ βλέπω.

(παρατηρῶν αὐτήν)

Ἐκφρασις

Πόνου καμμία, οὐδὲ μία κἂν ρυτίς !
Ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου τὰς ἐθέρμανα
Τὰς χεῖράς της. Ἰδέτε, ψαύσατε αὐτάς.

Ἡ ΓΥΝΗ τῷ Τριβουλέτῳ

Ὁ ἱατρός.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ τῷ χειρουργῷ

Ἐλᾶτε, ἴδατε αὐτήν,
Δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσω. Δὲν εἶν' ἀληθὲς
Λιπόθυμος πῶς εἶνε ;

Ὁ ἱατρὸς ἐξετάζει τὴν Λευκὴν

Φεῦ ! ἀπέθανε !

(Ὁ Τριβουλέτος ἀνατινάζσεται αἰφνιδίως)

Ἐχει πληγὴν βαθεῖαν εἰς τὰριστερόν
Πλευρόν. Τὸ αἷμα ἔφερε τὸν θάνατον.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τὴν κόρην μου, τὴν κόρην ἐθανάτωσα !
(πίπτει ἀνάσθητος)

Ε. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ὁ περίφημος Ῥώσος μυθιστοριογράφος Ἰβάν Τουργένεφ γεννηθεὶς ἐν Orei τῇ 7 Νοεμβρίου 1808 ἀπεβίωσε τῇ 5 Σεπτεμβρίου τοῦ 1883 ἐν Bougival πάσχων ἐκ χρονίου νοσήματος. Ὁ Τουργένεφ ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς Ῥωσσίας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἔργων τοῦ Gogol διηλθε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του ἐν Γαλλίᾳ ἣν τόσο ἡγάπησε δημοσιεύσας καὶ πλεῖστα τῶν ἔργων του ἐν τῇ Revue des Deux Mondes, ἐξ ὧν τὸ κάλλιστον τῶν δημοσιευθέντων, θεωρεῖται τὸ Terres vierges, ἀκριβὲς ἀπεικόνισις τῆς Ῥωσικῆς κοινωνίας ὑπὸ τὴν ἐπ' ὅψιν τοῦ μηδενισμοῦ καὶ κοινωτισμοῦ.

Ὁ Τουργένεφ — λέγει ὁ Merimée — δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν σχολὴν, ἀκολουθεῖ τὰς ἰδίας ἐμπνεύσεις, καὶ δίδεται εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Λεπτὸς παρατηρητής, εἶνε ταυτοχρόνως καὶ ζωγράφος καὶ φιλόσοφος εἰς τὰ ἔργα του.

Ὁ θάνατος τοῦ Τουργένεφ εἶνε σπουδαία ἀπώλεια διὰ τὴν φιλολογίαν.

Χάριν δὲ τῶν ὑμετέρων ἀναγνωστῶν μεταφερομέν τινα ἔργων του ἐκ τῆς « Revue Politique et Littéraire ».

ΣΤΑΣΟΥ !

Στάσου ! Τοιαύτην οἶαν σὲ βλέπω τώρα, μένει διὰ παντός εἰς τὴν μνήμην μου ! Ἐκ τῶν χειλέων σου διέφυγεν ἡ τελευταία ἐνθουσιασμένη ἡχώ.... Οἱ ὀφθαλμοί σου δὲν λάμπουν καὶ δὲν

ἀκτινοβολοῦν πλέον: τὸ βλέμμα των ἀποκρύπτεται ὡς βεβαρη-
μένον παρὰ τῆς πολὺ εὐτυχούς συναισθήσεως τῆς ὠραιότητος
ταύτης ἥτις σοὶ ἐδόθη νὰ ἐκφράζης. . . . τῆς ὠραιότητος ταύτης
πρὸς τὴν ὁποίαν φαίνεσαι νὰ ἐκτείνης τοὺς θριαμβευτικούς καὶ
τεθραυσμένους βραχίονάς σου ταυτοχρόνως.

Ποῖον φῶς, λεπτότερον καὶ καθαρώτερον ἢ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
ἐφηπλώθη εἰς ὅλα σου τὰ μέλη, εἰς τὰς ἐλαχίστας πτυχὰς τοῦ
φορέματός σου;

Τίς Θεός, ἐκ τῆς χαϊδευτικῆς πνοῆς του, ἔρριπεν ὀπισθεν τὰ
διεσπαρμένα σγουρὰ τῆς κόμης σου; Τὸ φίλημά του καίει τὸ
ὥχρον μέτωπόν σου ὡς μάρμαρον. Ἴδου τὸ μυστήριον τῆς ποιή-
σεως, τῆς ζωῆς, τῆς ἀγάπης! Ἴδου τὴν, ἰδοὺ τὴν, τὴν ἀθανα-
σίαν! Δὲν εἶναι ἄλλη, δὲν χρειάζεται ἄλλη. Εἰς τὴν στιγμὴν
ταύτην εἶναι ἀθάνατος!

Ἡ στιγμή αὕτη θὰ διέλθῃ, καὶ θὰ ἦσαι ἐκ νέου δραγμὶς στά-
κτης, γυνή, τέκνον. . . . Ἀλλὰ τί σὲ ἐνδιαφέρει; Ἐν ταύτῃ τῇ
στιγμῇ ἐτέθης ὑψηλότερον, ἐκεῖθεν ὅλου ἐκείνου ὕπερ εἶναι περα-
στικὸν καὶ ἐφήμερον. Ἡ στιγμή αὕτη εἶνε διὰ σὲ καὶ δὲν θὰ
διέλθῃ ποτέ.

Στάσου, καὶ ἀφυσὸν με νὰ συμμεθέξῃς εἰς τὴν ἀθανασίαν σου:
ἀφυσον νὰ πέσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀνταύγεια τῆς αἰωνίου
ὠραιότητός σου!

ΤΙ ΘΑ ΣΚΕΦΘΩ;

Τί θὰ σκεφθῶ ὅταν θὰ εἶμαι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου,
ἐὰν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ σκεφθῶ;

Θὰ σκεφθῶ ὅτι κακῶς ὠφελήθην τῆς ζωῆς μου, ὅτι τὴν διηλ-
θον ὡς ἐν ὀνείρῳ, ὡς κοιμώμενος, ὅτι δὲν ἐγίνωσκον νὰ γευθῶ
τοὺς καρπούς τῆς; Πῶς; εἶναι ἤδη ὁ θάνατος; Τόσον ταχέως;
Εἶναι ἀδύνατον! Δὲν ἔσχον εἰσέτι τὸν καιρὸν νὰ πράξω τι!
Ἦτοιμαζόμενον μόνον νὰ κάμω τί!

Θὰ ἐνθυμηθῶ τὸ παρελθόν; Θὰ σταματήσῃ τὸν στοχασμόν
μου εἰς τὰς μερικὰς φαιδρὰς στιγμὰς ἅς τινας ἔλαβον ἐν τῇ
ζωῇ, εἰς τὰ πρόσωπα, εἰς τὰς εἰκόνας αἵτινες μὲ εἶναι προσφιλεῖς;

Ἡ αἱ κακαὶ πράξεις μου θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν μνήμην μου,
καὶ διακαὴς ἀγωνία βραδείας τύψεως θὰ κατακυριεύσῃ τὴν ψυχὴν
μου; Θὰ σκεφθῶ δι' ἐκεῖνο ὕπερ μὲ περιμένει ἐκεῖθεν τοῦ τά-
φου, καί, εἰ πράγματι, κάτι τι μὲ περιμένει;

Οὐχί. . . . νομίζω ὅτι θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ σκεφθῶ, ὅτι θὰ
ἀγωνισθῶ νὰ συλλογίζωμαι διὰ τι παιγνίδιον ἵνα διαστρέψω τὴν
προσοχὴν μου τῶν ἀπειλητικῶν ζόφων οἵτινες σφυρίζουσιν.

Ἐν τῇ παρουσίᾳ μου, εἰς θνήσκων δὲν ἔπαυε νὰ παραπονῇται
διότι δὲν τῷ ἐδίδον λεπτοκάρυα ἐψημένα. Καὶ μόνον ἐκεῖ, ἐν
τῷ βάθει τῶν ἡμαυρωμένων ὀφθαλμῶν του, ἐνῷ ἐψιθύριζε
τὰ παράπονά του, ἐπαράδερνε καὶ ἀνατρίχιαζε ἐν δὲν ἡξεύρω
τί, ὡς ἡ τεθραυσμένη πτέρυξ πληγωμένου εἰς θάνατον πτηνοῦ.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΙ

Ὅταν, ἐμπροσθέν μου, ἐπαινοῦν τὸν βαθύπλουτον Ῥοστχίλ,
ὅστις, εἰς τὰ ἀπέραντα εἰσοδήματά του, ἀφιερώνει σημαντικὰ
ποσὰ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, διὰ τὴν ἴασιν τῶν ἀσθενῶν,
καὶ διὰ τὴν ἰδρύσιν ἀσύλων διὰ τοὺς γέροντας, κάγώ ὁμοίως
ἐπαινῶ καὶ θαυμάζω.

Ἀλλὰ, ἐπαινῶν καὶ θαυμάζων δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐνθυμηθῶ
πτωχὴν τινα οἰκογένειαν χωρικῶν ἥτις εἶχε λάβει μίαν ὀρφανὴν
εἰς τὴν ταλαίπωρον καλύδην τῆς.

— Ἐὰν λάβωμεν τὴν Cartia — ἔλεγεν ἡ χωρική, — θὰ μᾶς ἀφαι-
ρέσῃ τοὺς τελευταίους ὁβολούς μας, καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν τί διὰ
νὰ ἀγοράσωμεν ἄλλας καὶ ἀλατίσωμεν τὴν σοῦπαν.

— Καλὰ, θὰ τὴν γευθῶμεν ἀνευ ἁλατος, ἀπεκρίνατο ὁ σύζυ-
γός τῆς.

Ὁ Ῥοστχίλ εἶναι ἔτι πολὺ μακρὰν τοῦ χωρικοῦ τούτου.

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

Διερχόμενον ὁδόν τινα, εἰς ἐπαίτης, ὑπέργηρος μὲ ἑστα-
μάτησε.

Μὲ ὀφθαλμοὺς φλογισμένους καὶ δακρυσμένους, μὲ χεῖλη κυ-
ανᾶ, μὲ ρυπαρὰ κουρέλλια, μὲ ἀκαθάρτους πληγὰς. . . . ὦ! πῶς
ἡ πτωχεῖα εἶχεν ἀφανίσει ἀποτροπαίως τὸ δυστυχὲς τοῦτο ὄν!

Μοὶ ἔτεινε τὴν πορφυρᾶν χεῖρά του, φουσκωμένην ρυπαράν,
ἐστέναζεν, ἐμούγγριζεν ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν.

Ἐψαξα εἰς ὅλα τὰ θυλάκιά μου: οὔτε βαλάντιον, οὔτε ὠρολό-
γιον, οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ μανδήλιον: τίποτε δὲν εἶχον μετ' ἐμοῦ!

Καὶ ὁ ἐπαίτης ἐπερίμενε, καὶ ἡ ἐκτεινομένη χεὶρ του ἐκινεῖτο
ἀδρανῶς καὶ διακεκομμένως.

Ὅλως τεταραγμένος, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμω, ἔσφιγξα δυνα-
τὰ τὴν ρυπαρὰν καὶ τρέμουσαν ταύτην χεῖρα.

Μὴ μὲ νομίσης κακόν, ἀδελφέ: δὲν ἔχω τίποτε ἐπάνω μου!

Ὁ ἐπαίτης προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς πορφυροὺς ὀφθαλμοὺς
του, καὶ τὰ κυανᾶ χεῖλη ἐχαμογέλασαν, καὶ αὐτὸς ἐπίσης συνέ-
τριψε τοὺς ψυχροὺς δακτύλους μου.

— Καλὰ, ἀδελφέ, ὑπέλαβεν οὗτος μετὰ τραχείας φωνῆς:
εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο, εἶναι ἐπίσης ἐλεημοσύνη.

Καὶ τότε ἐκατάλαβα ὅτι, κάγώ αὐτός, ἐλάμβανον κάτι τι
παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

ΑΓΛΑΪΑ Σ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

ΠΕΓΚ—ΣΕΙΝ

(Συνέχεια ἴδε τεῦχος 9)

VII

Ὁ Γιαῶ καταστάς ἡρεμος, ἐζήτει νὰ ἡσυχάσῃ αὐτήν.
Δὲν εἶχε δοκιμάσει νὰ τὴν καταδιώξῃ ὅταν ἐξῆλθε τῆς
οἰκίας. Ἐπρεπε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τέλους, ὥ-
φειλεν ἤδη νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ἀκουσον, Πεγκ—Σεῖν. Πρέπει νὰ ζήσης σὺ διὰ τὸν
Πατέρα. Ἐντὸς ὀλίγου ἔρχονται νὰ μὲ ἀναζητήσωσι,
τοῦ λοιποῦ δὲ θὰ ἦσαι μόνη νὰ τὸν παρηγορήσῃς. Ἀγάπα
λοιπὸν αὐτὸν καὶ μὲ ἰδικὴν μου ἀγάπην ἀκόμη. Ὁμίλει
αὐτῷ καθ' ἐκάστην περὶ ἡμῶν. Ὅπως διὰ παντός εἰμί
ἐμπροσθέν σου. Ἐγὼ εἰμί εὐδαιμονέστερος ὑμῶν. Ὁ
πρῶτος πατήρ μου Τσαγκ ἐνέβαλεν ἐν τῇ ψυχῇ μου,
μέρος ἐκ τῆς γενναιότητος τῆς ἰδικῆς του ψυχῆς, καὶ
μετ' ὀλίγον πρὸ τοῦ μὲ ἐγγίση ὁ δήμιος, θὰ ρίψω ὑπε-
ρήφανος εἰς τὸν ὄχλον τοὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς λόγους οὓς
ἐπρόφερε πρὶν ἀποθάνῃ· θὰ ὑδρίσω τὴν σκληρότητα τοῦ
αὐτοκράτορος, καὶ θὰ μαντεύσω τὴν προσεχῇ ἐμφάνισιν
ἀνθρώπου δικαίου, τὸν θρίαμβον τῆς καθαρᾶς ἠθικῆς τοῦ
Γιαῶ, τοῦ προγόνου μας, ὁ ὁποῖος προετίμησε νὰ δώσῃ
τὸν θρόνον εἰς τὸν γεωργὸν Χούν, μᾶλλον ἢ νὰ ἐμπι-
στευθῇ αὐτὸν εἰς τὰς ἀδεξίους χεῖρας τοῦ ἰδίου υἱοῦ του.
Δὲν εἶνε ὥραϊον τὸ ἀποθνήσκειν οὕτως; δὲν εἶνε ἐνδοξον
νὰ χύνωμεν τὸ αἷμα ἡμῶν διὰ τὴν δικαιοσύνην; Μὴ
κλαῖε, Πεγκ—Σεῖν, θὰ μὲ ἀφαιρέσῃς τὸ θάρρος μου.

Μετ' ἐκστάσεως, ἥς δὲν εἶχε συνείδησιν, καὶ μετὰ συγκινή-
σεως, ἥς μᾶτην ἐζήτει νὰ γίνῃ κύριος, τῇ ὠμίλησεν ἀκόμη.

Ἡ φαντασία ἐν τούτοις τῆς Πεγκ—Σεῖν εἶχεν ἐξα-
φθῇ λίαν, καὶ ἀπόφασίς τις προέκυψεν ἐκ τῆς κινήσεως
ταύτης τοῦ πνεύματος αὐτῆς.